

Н. Т.

Двѣ рѣчи на Чинтулова.

I. Рѣчь, произнесена на 29 юний 1873 год. по случай годишния актъ на Сливенскитѣ училища.

Достопочитаемо събрание!

Всѣка година двешвѣйтъ день, празникътъ на святитѣ върховнѣ Апостоли Петъръ и Павелъ се е тържествувалъ съ Актътъ на годишнѣтѣ испитанія въ учебнѣтѣ нѣ заведенія; всѣка година родолюбивѣтѣ родители сж гледали какъ милѣтѣ имъ чада сж ся награждавали за трудовѣтѣ и успѣхѣтѣ, които сж показали въ продълженіе на цѣла година. Но това тържество за радоствѣй този день сж е извършвало до сега само помежду насъ. Освѣня това, друга година радостта нѣ бѣше размѣсена съ мѣсли, които въ разстояніе на 15 години занимаваха Българскѣятъ духъ, думата ми е за църковнѣтѣ нѣ въпросъ, къмъ който бѣха втрентени очитѣ на всичкѣтѣ нашѣ еднородцы, и отъ когото очаквахъ удовлетвореніе на многогодишнѣтѣ свои ожиданія. Но когато правдата въстържествова, и нашето горещо желаніе ся испълнѣ; когато нашѣтѣ толкова годишнѣ трудове ся увѣнчаха съ пълнѣтѣ успѣхъ; когато, казвамъ, църковнѣтѣ нѣ въпросъ получи рѣшеніе съгласно съ ожиданіята на всичкото шестмиліонно Българско населеніе: тогава съсъ въсхищеніе и сѣрдечно омиленіе гледаме, че тѣзгодишното